

The image is a book cover for 'Star Wars: Jediien Valo'. It features a central illustration of three Jedi characters in a dynamic, action-oriented pose. In the foreground, a young woman with long, flowing blonde hair, wearing a light-colored Jedi robe with a brown sash and gauntlet, holds a glowing green lightsaber. To her right, a man with dark hair, also in a Jedi robe, holds a glowing blue lightsaber. To the left, a large, furry Wookiee character, Chewbacca, is depicted with his mouth open in a roar, holding a blue blaster. The background is a bright, hazy sky with a blue starship flying in the upper right corner. The entire scene is framed by a yellow border with a decorative, stylized pattern at the top and bottom. The text 'STAR WARS' is prominently displayed at the top in a bold, white, sans-serif font, with 'ULJAS TASAVALTA' written below it in a smaller, black, sans-serif font. At the bottom, the title 'JEDIEN VALO' is written in a large, white, serif font, followed by the author's name 'CHARLES SOULE' in a smaller, white, sans-serif font. The publisher's name 'Tammi' is located at the very bottom in a small, black, sans-serif font.

STAR WARS

ULJAS TASAVALTA

JEDIEN VALO

CHARLES SOULE

Tammi

CHARLES SOULE

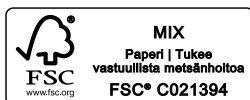

JEDIEN VALO

Suomentanut Jukka Heiskanen

TAMMI · HELSINKI

Alkuteos: *Star Wars: The High Republic: Light of the Jedi*
Copyright © 2023 Disney Enterprises, Inc. & Lucasfilm Ltd.
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Jukka Heiskanen & Tammi, 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-4732-8
Painettu EU:ssa.

*Hannahille, Samille,
Chrisille ja Joylle, jotka rakastavat
Star Warsia yhtä paljon kuin minä*

Kauan sitten kaukaisessa galaksissa...

Galaksissa vallitsee rauha. Sitä hallitsee loistokas TASAVALTA, ja sitä suojelevat ylväät ja viisaat JEDIRITARIT.

Tasavalta on rakentanut Ulkolaidan kaukaisimmille rajoille kaiken hyvän symboliksi TÄHTIVALON MAJAKAN. Uusi avaruusasema toimii toivon säteenä kaikille, jotka sen näkevät.

Mutta mahtavan renessanssin myötä nousee Tasavallassa myös pelottava uusi vastustaja. Rauhan ja oikeuden vartijoiden on kohdattava vaara, joka uhkaa niin heitä, galaksia kuin itse Voimaa...

Voima on galaksin kanssa.

Vallitsee Uljaan tasavallan aika: samanmielisten planeetatuntien rauhanomainen unioni, jossa kaikki äänet tulevat kuuluiksi ja jota hallitaan yhteisymmärryksen, ei pakon tai pelon avulla. Eletään kunnianhimon, kulttuurin, osallistamisen ja Suursaavutusten aikakautta. Visionäärinen kansleri Lina Soh johtaa Tasavaltaa Coruscantin elegantilta kaupunkiplaneetalta, joka sijaitsee lähellä galaksin hohdokasta Keskusta.

Mutta Keskuksen ja monien mahtavien Siirtokuntien tuolla puolen on Laita – Sisä-, Keski- ja lopulta kaiken tunnetun reunalla Ulkolaita. Alueen planeetat ovat täynnä mahdollisuuksia, jos vain uskaltautuu niille harvalukuisille kunnolla kartoitetuille hyperkaistoille, joita pitkin Laidalle pääsee. Vaaratonta elämä ei Ulkolaidalla kuitenkaan ole – sinne hakeutuu paljon väkeä, joka ei halua noudattaa Tasavallan lakeja, ja siellä väijyvät monenlaiset saalistajat.

Kansleri Soh on vannonut sulkevansa Ulkolaidan planeetat Tasavallan syleilyyn Tähtivalon majakan kaltaisten kunnianhimoisten projektien avulla. Siihen saakka, että majakka on saatu toimintakuntoon ja avattua, järjestystä ja oikeutta galaktisella rajaseudulla ylläpitävät jediritarit, rauhan vartijat. Heillä on uskomattomia kykyjä, jotka ovat peräisin Voimana tunnetusta salaperäisestä energiasta. Jedit tekevät läheistä yhteistyötä Tasavallan kanssa, ja ovat muun muassa perustaneet

Ulkolaidalle etuvartioasemia pystyäkseen auttamaan siellä avun tarpeessa olevia.

Rajaseudun jedit ovat joskus ainoa pelastus niille, joilla ei ole ketään muuta, kenen puoleen kääntyä. Vaikka etuvartioasemat toimivat itsenäisesti, ilman suoraa apua Coruscantin suuresta jeditemppelistä, ne ovat tehokas pelote kaikille, jotka mielivät tehdä paha pimeyden turvin.

*Vain harvat pystyvät käymään jeditarikuntaa vastaan.
Mutta aina on niitä, jotka yrittävät...*

ENSIMMÄINEN OSA

SUURONNETTOMUUS

1. LUKU

HYPERAVARUUS. LEGACY RUN.

3 tuntia osumaan.

Kaikki on hyvin.

Kapteeni Hedda Casset tutki komentotuoliinsa sijoitetut näytöt toiseen kertaan. Hän kävi ne läpi aina vähintään kahdesti. Hän oli lentänyt jo yli neljä vuosikymmentä, ja hänen mielestään oli suurelta osin tuplatarkistusten ansiota, että hän oli pysynyt elossa koko tuon ajan. Toinen vilkaisu varmisti kaiken, mitä hän oli havainnut ensimmäisellä kerralla.

”Kaikki on hyvin”, hän sanoi, tällä kertaa ääneen komentosillan miehistölle. ”On aika käydä kierroksella. Luutnantti Bowman, komentosilta on teidän.”

”Selvä on, kapteeni”, hänen förstinsä sanoi ja nousi omalta istuimeltaan valmistautuakseen istumaan Heddan paikalle siksi aikaa, kunnes tämä palaisi iltakävelyltään.

Kaikkien pitkän matkan rahtialusten kapteenit eivät johdaneet alustaan kuin sotalaivaa. Hedda oli nähnyt avaruusaluksia, joiden lattiat olivat likaiset, putket vuotivat ja ohjaamon ikkunoissa oli halkeamia, ja laiminlyönnit vihlausivat häntä aina sielun pohjia myöten. Hedda Casset oli aloittanut uransa hävittäjälentäjänä Malastaren ja Sullustin yhteisissä

iskujoukoissa ja pitänyt järjestystä yllä omalla pienellä sektorillaan Keskilaidalla. Hän oli aluksi lentänyt Incom Z-24:ää, yksipaikkaista hävittäjää, jota kaikki kutsuivat Pörriäiseksi – enimmäkseen rauhanturvatehtäviä, piraattien jäljittämistä ja sen sellaista. Lopulta hän oli kuitenkin saanut komentoonsa raskaan risteilijän, yhden laivaston suurimmista aluksista. Hyvä ura, hyvin hoidettu työ.

Hän oli jättänyt YIJ:n palkittuna lentäjänä ja siirtynyt kapteeniksi Bynen killan kauppa-aluksiin – se oli hänen käsitöksensä lokoisista eläkepäivistä. Yli kolmekymmentä vuotta asevoimissa oli kuitenkin johtanut siihen, että kuri ja järjestys eivät ainoastaan olleet hänellä verissä – ne olivat hänen *elinhtonsa*. Niinpä kaikkia hänen komennossaan olevia aluksia johdettiin kuin edessä olisi ratkaiseva taistelu huttien laivastoa vastaan, vaikka tehtävänä olisi ollut vain kuljettaa ogrutinahkoja planeetalta A planeetalle B. Tämä alus, Legacy Run, ei tehnyt poikkeusta.

Hedda nousi seisomaan. Luutnantti Jary Bowman veti käden napakasti lippaan, ja Hedda vastasi siihen. Hän venytteli ja tunsu selkänikamiensa naksuvan ja rutisevan. Liian monta vuotta partiossa pikkuruuisissa ohjaamoissa, liian monta manööveriä kovissa G-voimissa – joskus taisteluissa, joskus vain siksi, että se sai hänet tuntemaan olevansa elossa.

Varsinainen ongelma on kuitenkin liian monta vuotta elettyä elämää, hän ajatteli työntäessään harmaata hiuskiehkuraa korvan taakse.

Hän lähti komentosillalta, jolla kaikki toimi kuin hyvin rasvattu kone, ja käveli kapeaa käytävää pitkin Legacy Runin laajempaan, kaoottisempaan maailmaan. Alus oli Kaniffin telakoiden A-luokan moduulirahtialus, yli kaksi kertaa Heddan ikäinen. Se oli jo oikeastaan ylittänyt ihanteellisen käyttöikänsä, mutta oli silti täysin turvallinen lentää, kunhan sitä käsiteltiin hyvin ja huollettiin säännöllisesti – kuten tässä tapauksessa. Siitä kapteeni piti huolen.

Runia käytettiin sekä lastin että matkustajien kuljetukseen, kuten termistä ”moduuli” saattoi päätellä. Suurin osa aluksesta oli yhtä ainoaa valtavaa osastoa, joka oli pitkän, kolmikulmaisen särmiön muotoinen. Sen perässä sijaitsivat moottorit, keulassa komentosilta, ja lopun tilan vei kuljetettava lasti. Keskusrangasta työntyi säännöllisin välein esiin onttoja puomeja, joihin pienemmät lisämoduulit voitiin kiinnittää. Niitä mahtui alukseen 144 kappaletta, ja jokainen oli muokattavissa sopivaksi mille tahansa galaksissa tarjolla olevalle lastille.

Hedda piti siitä, että aluksella pystyi kuljettamaan melkein mitä vain. Se tarkoitti, ettei koskaan voinut tietää, millaista lastia pääsisi seuraavaksi rahtaamaan, mitä outoja haasteita seuraava keikka tarjoaisi. Eräällä lennolla puolet pääruumasta oli muutettu valtavaksi vesitankiksi, jossa kuljetettiin jättimäinen sapelikala Tibrinin myrskymeriltä abregadoraelaisen kreivittären yksityiseen akvaarioon. Hedda ja hänen miehistönsä olivat saaneet eläimen perille turvallisesti – mikä ei ollut ollut helppoa. Vielä hankalampaa oli kuitenkin ollut kuljettaa sama lasti takaisin Tibrinille kolme sykliä myöhemmin. Se hemmetin otus oli sairastunut, koska kreivittären väellä ei ollut mitään käsitystä, miten siitä olisi pitänyt huolehtia. Hedda kuitenkin arvosti sitä, että kreivitär oli maksanut täyden hinnan eläimen kuljetuksesta takaisin kotiplaneetalle. Monet ihmiset, erityisesti ylhäiset, olisivat vain antaneet sen kuolla.

Meneillään oleva reissu oli siihen verrattuna niin yksinkertainen kuin olla voi. Noin kahdeksankymmentä prosenttia Legacy Runin rahtilokeroista oli täynnä uudisasukkaita, jotka matkasivat Ulkolaidalle Keskuksen ja Siirtokuntien ylikansoitetuilta planeetoilta. He olivat lähteneet etsimään uutta elämää, uusia mahdollisuuksia, uusia taivaankansia. Hedda Casset ymmärsi heitä. Hän oli ollut levoton koko elämänsä ajan. Hänestä tuntui, että hän kuolisikin sillä tavoin, hetkenä jona katselisi aluksen näköalaikkunasta ja toivoisi, että hänen

silmänsä osuivat johonkin, mitä hän ei ollut koskaan aikaisemmin nähnyt.

Koska tämä oli liikennelento, suurin osa aluksen moduuleista oli varustettu perusmuotoiseen matkustajakäyttöön sopiviksi. Niiden istuimet olivat muunnettavissa sängyiksi, jotka olivat teoriassa tarpeeksi mukavia nukkumista varten. Lisäksi moduuleissa oli saniteettitilat, varastotilaa, pari holonäyttöä ja joitakin pieniä kapyyseja – siinä kaikki. Matkustajille, jotka halusivat maksaa viihtyisyydestä ja lisämukavuuksista, oli muutamia droidien hoitamia automaattikanttiineja ja yksityisiä nukkumaeriöitä, mutta niitä ei ollut montaa. Uudisasukkaat olivat nuukia. Jos heillä olisi ollut krediittejä, he tuskin olisivat nyt matkalla Ulkolaidalle rakentamaan uutta tulevaisuutta. Galaksin pimeillä reunamilla sai vastaansa niin jännittäviä kuin tappaviakin haasteita. Useammin tappavia kuin jännittäviä, jos totta puhuttiin.

Edes Laidalle matkaaminen ei ole ihan helppoa, Hedda ajatteli, ja hänen silmänsä siirtyivät hyperavaruuden vilinään suuressa ikkunassa, jonka ohi hän sattui kulkemaan. Hän käänsi katseensa nopeasti pois, koska tiesi voivansa päätyä tuijottamaan ikkunasta parikymmentäkin minuuttia, jos antaisi näkymän lumota itsensä. Hyperavaruuteen ei voinut luottaa. Se oli toden totta hyödyllinen, sillä sen avulla pääsi paikasta toiseen ja se oli avain Tasavallan laajentumiseen Keskuksesta ulospäin, mutta kukaan ei oikeasti ymmärtänyt sitä. Jos navigointidroidi laski koordinaatit vähänkin väärin, saattoi joutua harhaan merkityltä reitiltä, päätieltä, joka johti sen läpi, mitä hyperavaruus nyt olikaan, ja sitten joutui pimeälle polulle, joka johti ties minne. Sellaista tapahtui jopa paljon käytetyillä hyperkaistoilla lähellä galaksin keskustaa, ja täällä kaukana, missä kaistanetsijät olivat saaneet kartoitetuksi vain pari hassua reittiä... no, oli syytä pitää varansa.

Hän heitti murheet mielestään ja jatkoi matkaa. Legacy Run kiisi juuri pitkin eniten kuljettua ja parhaiten tunnettua Ulko-

laidalle vievää reittiä. Tällä hyperkaistalla liikkui koko ajan aluksia kumpaankin suuntaan. Ei ollut mitään syytä huoleen.

Toisaalta yli yhdeksäntuhatta henkeä tällä aluksella luotti siihen, että kapteeni Hedda Casset veisi heidät turvallisesti määränpäähensä. Hän kantoi huolta. Se oli hänen työnsä.

Hedda astui käytävästä rungon keskiosaan, laajaan, pyöreään, avoimeen tilaan, joka oli muodostunut siihen puhtaasti aluksen rakenteen takia ja josta oli tehty eräänlainen epävirallinen oleskelualue. Joukko lapsia potkiskeli palloa, ja aikuiset seisovivat lähistöllä rupattelemassa; kaikki tuntuivat nauttivan päästyään hetkeksi jaloittelemaan ahtaista moduuleista, joissa he viettivät enemmän aikansa. Tila ei ollut hieno, oikeastaan vain risteys, jossa useat lyhyet käytävät kohtasivat, mutta se oli puhdas. Aluksella oli – kapteenin vaatimuksesta – automaattinen huoltomiehistö, joka piti paikat siisteinä ja hygieenisinä. Yksi huoltodroideista eteni parhaillaankin seinällä hoitamassa yhtä niistä loputtomista tehtävistä, joita Runin kokoisen aluksen ylläpito vaati.

Hedda tutkaili ryhmää hetken ajan – siinä oli noin kaksikymmentä henkeä, kaikenikäisiä, lukuisilta eri planeetoilta. Ihmisiä, tietysti, mutta myös muutama nelikäinen, turkin peittämä ardennialainen, giviniperhe, jolla oli erikoiset, kolmikulmaiset silmät, ja jopa harjaspäinen lannik kolhoine kasvoineen ja kallosta töröttävine suurine, terävine korvineen – heitä ei usein nähnyt. Mutta olivatpa he kotoisin miltä planeetalta tahansa, he olivat vain tavallisia olentoja, jotka odottivat, että heidän uusi elämänsä voisi alkaa.

Yksi lapsista nosti katseensa pelistä.

”Kapteeni Casset!” oliivi-ihoinen, punatukkainen ihmispoika sanoi. Hedda tunsi hänet.

”Terve, Serj”, Hedda sanoi. ”Mitä kuuluu? Onko täällä kaikki hyvin?”

Toisetkin lapset lopettivat pelaamisen ja kerääntyivät hänen ympärilleen.

”Pitäisi saada uusia holvoja”, Serj sanoi. ”Me olemme katso-
neet kaikki järjestelmässä olevat.”

”Meillä on vain ne mitä on”, Hedda vastasi. ”Äläkä enää
yritä slaissata arkistoa, jotta pääsisit katsomaan ikärajalaisia
holvoja. Luulitko, etten huomaisi? Tämä on minun alukseni.
Tiedän kaiken, mitä Legacy Runilla tapahtuu.”

Hän kumartui eteenpäin.

”Kaiken.”

Serj punastui ja katsoi ystäviään, jotka olivat yhtäkkiä löy-
täneet jotakin hyvin kiinnostavaa katsottavaa kammion täy-
sin epäkiinnostavista lattiasta, katosta ja seinistä.

”No, älä huoli”, Hedda sanoi ja suoristautui. ”Kyllä minä
ymmärrän. Matkalla käy helposti aika pitkäksi. Et ehkä usko
tätä, mutta sitten kun vanhempasi ovat panneet sinut kyn-
tämään peltoja tai rakentamaan aitoja tai tappelemaan ran-
coreita vastaan, unelmoit ajasta, jonka vietit täällä. Ota vain
rennosti ja nauti.”

Serj pyöräytti silmiään ja palasi pelaamaan mitä lie impro-
visoitua pallopetiä, jonka hän ja muut lapset olivat kehittäneet.

Hedda virnisti ja jatkoi huoneen poikki, nyökkäili ja jutte-
li matkan varrella. Voi tätä väkeä. Osa oli epäilemättä hyviä,
osa pahoja, mutta vielä muutaman seuraavan päivän ajan he
olivat hänen väkeään. Hän rakasti näitä keikkoja. Tapahtuipa
näiden matkustajien elämässä lopulta mitä tahansa, he olivat
matkalla Laidalle tekemään unelmistaan totta. Hän oli osa
sitä, ja se sai hänet hyvälle mielelle.

Kansleri Soh'n Tasavalta ei ollut täydellinen – mikään hallin-
to ei ollut eikä koskaan voisikaan olla – mutta se oli hallinto-
järjestelmä, joka mahdollisti unelmoinnin. Ei, vielä parempaa.
Se kannusti unelmiin, isoihin ja pieniin. Tasavallassa oli vikan-
sa, mutta asiat voisivat tosiaan olla hiton paljon huonommin.

Heddan kierros vei yli tunnin – hän kiersi matkustajaosas-
tot, mutta tarkisti myös ylijäähdytettyä, nesteytettyä tibanna-
kaasua sisältävän rahtisäiliön varmistaakseen, että räjähdys-

herkkä aine ei pääsisi karkuteille (ei taatusti), silmäili läpi moottorit (kaikki hyvin), tutki, missä vaiheessa aluksen kierätysjärjestelmien korjaus oli (käynnissä ja eteni mukavasti) ja varmisti, että polttoainevarannot riittäisivät reilusti loppumatkaan (kyllä vain).

Legacy Run toimi täsmälleen niin kuin hän halusi. Pieni, hyvin hoidettu maailma avaruuden laitamilla, lämmin, turvallinen kupla, joka piti tyhjyyden loitolla. Hän ei voinut vaikuttaa siihen, mikä näitä uudisasukkaita odottaisi heidän levittäytyessään Ulkolaidalle, mutta hän saattoi varmistaa, että he pääsisivät turvallisesti perille voidakseen kohdata sen.

Hedda palasi komentosillalle, missä luutnantti Bowman lähes hypäsi pystyyn nähdessään hänet.

”Kapteeni komentosillalla”, Bowman sanoi, ja muut upseerit kohensivat ryhtiään.

”Kiitos, Jary”, Hedda sanoi, kun perämies astui syrjään ja palasi paikalleen.

Hedda istuutui komentotuoliin ja tarkisti automaattisesti näytöt poikkeavuuksien varalta.

Kaikki on hyvin, hän ajatteli.

KTANG. KTANG. KTANG. KTANG. Kovaääninen, jatkuva hälytys. Komentosillan valaistus vaihtui hätäasetuksiin ja värjäsi kaiken punaiseksi. Etuikkunasta näkyvät hyperavaruuden pyörteet olivat jotenkin vääränlaisia. Kenties se johtui hätävaloista, mutta niissä oli... punertava sävy. Ne näyttivät... sairaalloisilta.

Hedda tunsi pulssinsa kiihtyvän. Hänen mielensä napsahti automaattisesti taistelumoodiin.

”Raportti!” hän äyskäisi, ja hänen silmänsä vilistivät hänen omilla ruuduillaan hälytyksen syytä etsien.

”Hälytys tuli navigointitietokoneelta, kapteeni!” huusi hänen navigaattorinsa, kadetti Calvar, nuori quermialainen. ”Hyperkaistalla on jotain. Suoraan edessä. Iso kohde. Törmäykseen kymmenen sekuntia.”

Kadetin ääni pysyi tyynenä, ja Hedda oli ylpeä hänestä. Kadetti ei varmaan ollut juuri Serjiä vanhempi.

Hedda tiesi, että havainnon pitäisi olla mahdoton. Hyperkaistat olivat tyhjiä. Se oli koko jutun juju. Hän ei osannut laadella asiaan liittyviä tieteellisiä seikkoja, mutta hän tiesi, että valonnopeudessa tapahtuvia törmäyksiä ei yksinkertaisesti voinut sattua vakiintuneilla hyperkaistoilla. Oli ”matemaattisesti absurdia” kuulla teknikoiden edes puhuvan siitä.

Hedda oli kuitenkin lentänyt ulkoavaruudessa niin kauan, että hän tiesi mahdottomuuksia tapahtuvan koko ajan, joka hemmetin päivä. Hän myös tiesi, että nopeudessa, jolla Legacy Run kulki, kymmenen sekuntia oli häviävän lyhyt aika.

Hyperavaruuteen ei voi luottaa, hän ajatteli.

Hedda Casset napautti kahta kytkintä komentokonsolissaan. ”Pitäkää kiinni”, hän sanoi rauhallisella äänellä. ”Otan aluksen hallintaani.”

Kaksi ohjaussauvaa ponnahti ylös kapteenin istuimen käsinojista, ja Hedda tarttui niihin molemmilla käsillään.

Hän veti syvään henkeä, ja sitten hän lensi.

Legacy Run ei ollut Incom Z-24 Pörriäinen tai edes yksi Tasavallan Longbeameista. Se oli ollut käytössä yli vuosisadan. Rahtialus oli elinkaarensa päässä – jos ei jo ylittänytkin sitä – täpötäyteen lastattu, ja sen moottorit oli suunniteltu verkkaiseen, vaiheittaiseen kiihdytykseen ja hidastukseen, avaruussatamissa navigointiin ja kiertoradalla sijaitseviin las-tausasemiin telakoitumiseen. Se liikkui suunnilleen yhtä ketterästi kuin kuu.

Legacy Run ei ollut taistelualus. Ei lähimainkaan. Mutta Hedda lensi sitä niin kuin se olisi ollut.

Hän aisti tiellään olevan esteen hävittäjälentäjän katseellaan ja vaistoillaan, näki sen lähestyvän uskomattomalla nopeudella. Se oli niin suuri, että hajottaisi atomeiksi sekä hänen aluksensa että sen, mikä kaistalla sitten olikaan. Hajot-taisi ne pelkäksi tomuksi, joka jäisi leijumaan hyperkaistoille

ikiajoiksi. Sitä ei voinut välttää. Alus ei pystyisi kääntymään. Siihen ei ollut tilaa eikä aikaa.

Mutta kapteeni Hedda Casset oli puikoissa, eikä hän pettäisi alustaan.

Pieni vasemman ohjaussauvan nykäisy, oikeanpuoleisen ohjaimen suurempi pyöräytys, ja Legacy Run kääntyi. Enemmän kuin se olisi halunnut, mutta ei vähempää kuin mihin kapteeni uskoi sen pystyvän. Valtava rahtialus sujahti tiellä olevan esteen ohitse niin läheltä, että Hedda oli tuntevinaan ilmavirran tuivertavan hiuksiaan, vaikka välissä oli useita kerroksia metallia ja suojakilpiä.

Mutta he olivat elossa. He eivät olleet törmänneet esteeseen. Alus oli yhä elossa.

Hedda taisteli turbulenssia vastaan. Hän tunnusteli tiensä rajujen nykäyksien ja tärähdyksien läpi silmät suljettuina. Hänen ei tarvinnut nähdä pystyäkseen lentämään. Alus vaikeroi, sen runko voihki ja valitti.

”Pystyt siihen, tyttöseni”, Hedda sanoi ääneen. ”Me olemme molemmat totta kyllä vanhoja, äkäisiä rouvia, mutta meillä on vielä paljon elämää elettävänä. Olen pitänyt sinusta hiton hyvää huolta, ja sinä tiedät sen kyllä. En tuota pettymystä sinulle, jollet sinä tuota pettymystä minulle.”

Hedda ei pettänyt alustaan.

Alus petti hänet.

Ylikuormittuneen metallin valitus yltyi kirskunaksi. Aluksen värinä, kun se kulki avaruuden halki, sai uuden tunnun, jonka Hedda oli aistinut monta kertaa aikaisemminkin. Se tuntui alukselta, joka oli ylittänyt rajansa, joka oli vaurioitunut liikaa taistelussa tai, kuten nyt, jota oli vaadittu tekemään sen suorituskyvyn rajat ylittävä liike.

Legacy Run oli alkanut hajota kappaleiksi. Sillä oli enintään sekunteja aikaa.

Hedda avasi silmänsä. Hän irrotti otteensa ohjaussauvoista ja naputteli komentoja konsoliinsa aktivoidakseen laipoiden

suojat, jotka eristivät lastimoduulit tuhon hetkellä. Hän ajatteli, että sillä tavoin edes joillain aluksen matkustajista voisi olla mahdollisuus pelastua. Hän ajatteli Serjiä ja pojan ystäviä, jotka olivat pelanneet oleskelualueella, ja sitä kuinka turvaovet olivat juuri paukahtaneet kiinni jokaisen matkustajamoduulin sisäänkäynnillä kenties sulkien heidät tilaan, joka muuttuisi kohta tyhjiöksi. Hän toivoi, että lapset olivat palanneet vanhempiansa luo, kun hälytys oli alkanut soida.

Hän ei tiennyt, oliko niin käynyt.

Hän ei yksinkertaisesti tiennyt.

Heddan katse kohtasi perämiehen, joka tuijotti häntä tietäen, mitä tapahtuisi. Mies teki kunniaa.

”Kapteeni”, luutnantti Bowman sanoi, ”on ollut –”

Komentosilta repeytyi auki.

Hedda Casset kuoli tietämättä, oliko pelastanut ketään.

KAUAN SITTEN, ENNEN ENSIMMÄISTÄ RITARIKUNTA,
ENNEN IMPERIUMIA, JOPA ENNEN PIMEÄN UHAN NOUSUA,
GALAKSISSA VALLITSI RAUHAN JA KUKOISTUKSEN
AIKAKAUSI, ULJAS TASAVALTA.

Galaksia hallitsee yhtenäisyyttä, turvaa ja vaurautta vaaliva Senaatti, jonka rinnalla oikeudenmukaisuutta puolustaa Voiman hallinnasta tunnettu jedien ritarikunta. Rauhaasaan eloon tottuneet kansalaiset joutuvat heräämään uuteen todellisuuteen, kun yhdellä hyperavaruuskaistoista tapahtuu onnettomuus. Se aloittaa katastrofien sarjan, jonka torjuminen vie jedit kykijensä ääri rajoille. Voiman avulla he onnistuvat pelastamaan miljoonien hengen, mutta onnettomuus on vasta alkusoittoa – pimeydessä vaanii niin hirvittävä vaara, että se uhkaa jopa jedien mielenrauhaa.

Uuden Uljas tasavalta -romaanisarjan ensimmäinen osa, Charles Soulen kirjoittama Jedien valo vie lukijat kauas Star Wars -universumin aiemmin kartoittamattomaan menneisyyteen – jediritarien kulta-aikaan. Olkoon Voima kanssasi, kun astut tuntemattomille poluille, jotka vievät kohti sarjan seuraavia kirjoja!

	 9 789520 447328
www.tammi.fi	L84.2 ISBN 978-952-04-4732-8